

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.”

Ieremia 29:11

Vocăa Bisericii Baptiste Sofronea

Anul XVI, Numărul 5 – Mai 2017

Mândru că sunt creștin!?

Andrei Mirăuțe

Scriptura vorbește foarte clar împotriva mândriei. Vechiul Testament, în special cărțile poetice și profetice, Iov, Psalmi, Proverbe, Isaia, Ezechiel, Osea, conține numeroase referințe cu privire la căderea celor mândri și la faptul că, însuși Dumnezeu este Cel ce luptă împotriva acestora, și adevărul este, că cine poate sta în picioare atunci când Dumnezeu luptă împotriva sa? Răspunsul este: NIMENI. Iov în cuvântarea sa afirmă că toți cei ce slujesc mândria se pleacă înaintea lui Dumnezeu (Iov 9:13). De asemenea, Ezechiel vorbește împotriva Egiptului și Tirului care s-au îngâmfat, iar Isaia procește împotriva mândrului Moab. În vremurile străvechi, îngâmfarea și mândria unei națiuni aducea judecată și condamnare din partea lui Dumnezeu, pentru că niciun îngâmfat sau mândru nu poate sta în picioare înaintea lui Lui. Domnul Isus spune în repetate rânduri, că oricine se înalță va fi smerit, dar cine se va smeri, va fi înălțat.

Greu păcat...mare ispită. Oare câți dintre noi nu suntem prinși în astfel de legături ale mândriei, care ne orbesc spiritual și nu vedem cât de mici suntem defapt și cât de slabi. Mândria nu are nimic în comun cu ceea ce este dumnezeiesc, ba din contră, este total contrar caracterului lui Dumnezeu, pentru că, El ne-a dat exemplul suprem de smerenie, prin Isus Cristos care S-a întrupat și a murit pentru niște creaturi mici și firave, adică pentru noi, oamenii. Dar omul se simte bine în mândria sa, așa cum Nebucadnețar, împăratul Babilonului, s-a simțit bine uitându-se la cetate și asumându-și tot meritul. Ne place să ne scoatem în evidență fizicul, calitățile, aptitudinile, realizările, darurile și talentele. Ne place să le etalăm, și ne place să fim aclamați. Păstorii nu sunt scutiți de păcatul acesta,

ba este una din cele mai mari ispite din viața lor; oamenii de afaceri nu sunt scutiți de ispita aceasta a mândriei, ci și ei au mult de luptă împotriva ei; orice om, indiferent de statutul social, poate fi vulnerabil în fața acestei molime; tinerii sunt foarte buni în a-și demonstra capacitățile, darurile și puterile; cei mai în vârstă foarte ușor pot cădea în păcatul acesta, atunci când realizările și faptele lor din trecut sunt cele mai mărețe acte de vitejie pe care le-a putut vedea omenirea; nu este greșit să-ți folosești darurile și talentele, sau să îmbogățești pe alții cu experiența ta, dar este greșit să exagerezi, să aduci mereu în discuții, să-ți asumi merite care nu sunt a tale, să-ți scoți în evidență doar calitățile, și să uiți de slăbiciunile și de falimentele tale ...dacă te regăsești între aceștia, există o singură soluție: POCĂINȚA. Să te pocăiești, nu e niciodată prea devreme, dar prea târziu poate fi. Există un *prea târziu*, o limită invizibilă pe care Dumnezeu a trasat-o, și care, odată trecută, nu mai este cale de întoarcere. Caută pocăința astăzi, ca nu cumva mâine să fie prea târziu.

Probabil epistola care atacă cel mai mult această temă a mândriei este Prima Epistolă a lui Pavel către Corinteni. Biserica din Corint a fost plină de probleme, însă cea mai evidentă dintre acestea a fost problema mândriei. Mândria a fost cauza tuturor celorlalte probleme. Pavel își începe epistola prin a muștra biserica pentru mândria ei. Biserica din Corint a început să fie divizată datorită „biserițelor” care s-au format în jurul celor care slujeau biserica. Astfel, unii îl măreau și laudau peste măsură de mult pe Apolo; alții, ca și răspuns, erau de partea lui Pavel și laudau lucrarea sa pe care a făcut-o în toată perioada cât a stat în Corint. Alți membri ai bisericii, au format o altă „biseriță”

care îl susținea pe Petru. Dintre toți aceștia, cei mai spirituali se remarcă prin faptul că afirmă apartenența lor la Cristos (1 Corinteni 1.10-17). Fiecare se lauda cu vreun conducător al bisericii, și astfel biserica a început să se dezbină. Ca răspuns la această problemă, Pavel prezintă singurul motiv de laudă care ar trebui să fie auzit în sânul bisericii: CRUCEA LUI CRISTOS! (1 Corinteni 1:17-18) Biserica este a lui Cristos, pentru că El a câștigat-o prin sângele Său: „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viață pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1.18,19). De ce să nu recunoaștem, că de multe ori și noi suntem prinși de această ispită de a ne mândri și de a căuta să ne identificăm cu vreun mare vorbitor. Așa că unii îl preamăresc pe unul, alții pe altul. Dumnezeu a pus în Biserica Sa oameni pe care i-a înzestrat cu capacitatea de a conduce, de a predica și de a administra. Dumnezeu le-a dat autoritate și biserica trebuie să asculte de aceștia atâta timp cât calea pe care ei merg și direcția înspre care călăuzește biserica este în conformitate cu Adevărul. Cu toate acestea, așa cum Pavel, Apolo și Chifa au fost doar niște slujitori, și păstorii și conducătorii bisericii sunt doar niște slujitori ai lui Cristos. Și ei, ca și oricare alt membru, sunt răscumpărați prin aceeași cruce a lui Cristos.

Cea de-a doua problema care s-a născut din mândrie, a fost unitatea în imoralitate. În primele capitole Pavel i-a îndemnat la unitate, și ceea ce observăm în capitolul cinci este faptul că biserica defapt dădea dovadă de unitate, însă această unitate era în imoralitate. Biserica a ajuns să se mândrească înaintea oamenilor cu toleranța sa și cu faptul că ei sunt gata să accepte un om care curvea într-un mod mai mizerabil decât păgânii (1 Corinteni 5:2). Biserica era unită, dar motivul unității lor era cât se poate de grotesc. Păcatul nu este niciodată motiv de mândrie. Păcatul trebuie extirpat, scos afară din biserică, pentru ca mărturia bisericii lui Cristos să nu fie afectată. Pavel este aspru când vine vorba de păcat și de aceea muștră biserica spunându-le că „v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice *frate*, totuși este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau defăimător sau bețiv sau răpăreț; cu un astfel de om, nu trebuie nici să mâncați.” În astfel de momente, biserica trebuie să fie unită în sfințenie și în rugăciune pentru cel care a fost prins de păcat.

Cea de-a treia problema izvorâtă din mândrie a fost relaționarea la cei slabi. Erau unii în biserica din Corint care înțelegeau mai bine

Adevărul și faptul că măncarea jertfită idolilor era la fel de comestibilă ca și cea care nu a fost jertfită idolilor. Cu alte cuvinte, creștinul avea libertatea să mănânce chiar și măncarea jertfită idolilor. În același timp, cei care erau convertiți mai recent, nu au ajuns la această înțelegere. În acest mod, cei care aveau cunoștință se purtau cu aroganță față de cei care nu înțelegeau acest lucru (1 Corinteni 8:4-8). În astfel de situații, apostolul Pavel îi îndeamnă pe credincioși la dragoste și la îngăduință. Cei ce au cunoștință, să arate dragoste și îngăduință față de cei mai slabi spiritual și să caute să îi învețe, iar în același timp, dar în același timp să nu fie o piatră de poticnire pentru aceștia.

Cea de-a patra problemă a mândriei a fost cea legată de închinare. În biserica din Corint, membrii au început să se mândrească cu darurile pe care le manifestau într-un mod haotic în cadrul închinării bisericii. Apostolul Pavel încearcă, în mod subtil, să mute discuția asupra darurilor spirituale și asupra Duhului Sfânt care dă daruri „fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Corinteni 12:11). Pavel îi muștră pe credincioși pentru faptul că se laudă cu darurile lor, crezând că spiritualitatea înaltă se manifestă în darul pe care îl ai, dar au pierdut în vedere elementul cel mai important din cadrul închinării: DRAGOSTEA. De aceea, în mijlocul discuției despre închinare și daruri, apostolul Pavel inserează capitolul dragostei.

Mândria... un păcat prezent de la Cădere, până în ziua de astăzi. A distrus multe vieți de-a lungul veacurilor, și își va continua lucrarea de distrugere până la venirea Domnului. Pătrunde în inimă, și se răspândește ca un virus; distruge sistemul imunitar spiritual, și trage după sine multe alte păcate. Vaccinul este o inimă smerită și supusă.

Scriptura spune: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli *smerit* cu Dumnezeuul tău?”. De asemenea, de două ori în Noul Testament este citat un verset din Vechiul Testament, și care spune că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți” (Iacov 4:6, 1 Petru 5:5).

Ca și credincioși, trebuie să dăm dovadă smerenie în toate domeniile vieții. Dacă aveți realizări materiale, nu uita cine ți le-a dat; dacă familia ta este binecuvântată și bine văzută, nu uitați Cine v-a înălțat și v-a binecuvântat; dacă ai cunoștințe biblice bogate, nu uita cine ți-a dat priceperea; dacă credem că avem vreun motiv să ne mândrim, acesta este doar crucea lui Cristos. Doar prin El avem totul. Dacă credem că suntem cineva, să luăm seama să nu cădem. De aceea, să ne ferească Domnul de mândrie!

Pausa de cea

"Nu contează la ce vârstă ai învățat să vorbești. Contează la ce vârstă ai învățat să taci."
(anonim)

Maxima lunii

Creștinismul de-a lungul secolelor

SCOLASTICISMUL

Mișcarea intelectuală scolastică s-a dezvoltat între anii 1050-1350. La început ea și-a găsit o reședință în catedrale și școlile monastice, iar mai târziu, o dată cu apariția universităților în secolul al XIII-lea, ea a dominat programa de învățământ în universalitățile europene.

Termenul scolasticism vine din limba greacă și înseamnă un loc unde se învață. Termenul era aplicat profesorilor de la școala de palat. Scolasticismul poate fi definit ca și încercarea de a raționaliza teologia cu scopul de a susține credința prin rațiune. Teologia urma să fie tratată dintr-un punct de vedere filozofic, și nu dintr-un punct de vedere biblic.

Scolasticii au fost confrunțați cu o problemă similar celei cu care a fost confruntată Biserica în secolul al XIX-lea, când noile descoperiri ale științei trebuiau să fie armonizate cu religia. Ei trebuiau să împace filozofia naturală a lui Aristotel, câștigată prin procese raționale, cu teologia revelată a Bibliei, acceptată prin credință.

O altă cauză pentru expansiunea mișcării scolastice a fost interesul noilor ordine ale

călugărilor cerșetori pentru folosirea filozofiei în studiul revelației, Toma d'Aquino fiind cel mai mare scolastic. Universitatea din Paris din timpul lui Abelard a devenit centrul principal al scolasticismului.

Cine studiază istoria Bisericii trebuie să-și reamintească întotdeauna că scolasticii nu căutau atât de mult adevărul, cât încercau să organizeze în mod rațional un corp de adevăruri acceptate, așa încât acele adevăruri - fie că veneau prin credință dintr-o revelație sau prin rațiune din filozofie - să poată fi un întreg armonios. Gândirea medievală căuta atât unitate intelectuală cât și unitate politică și ecleziastică.

Apariția filozofiei aristoteliene în secolul al XII-lea i-a obligat pe oameni să se ocupe de această mare sarcină. Pentru scolastici, datele sau conținutul studiului lor erau fixe, cu autoritate și absolute.

Conținutul studiului lor era Biblia, crezurile conciliilor ecumenice și scrierile părinților Bisericii. Întrebarea la care ei doreau să dea un răspuns era dacă credința este sau nu rațională.

Știați că...

- ★ Un om consumă, în medie, 50 de tone de mâncare și bea circa 50.000 de litri de lichide de-a lungul vieții?
- ★ Ochiul uman percepe doar 90% dintre informațiile pe care le primește?

Șă zâmbim puțin!

Doi scoțieni se duc în Țara Sfântă. La un moment dat ajung pe malul Iordanului unde văd un evreu cu o barcă... – Cât ne costă să ne treci și pe noi în partea cealaltă? – 25 de lire sterline! – Scump! Scump! La noi dacă vrei să treci peste Loch Ness nu te costă mai mult de 2 lire iar bărcile sunt mult mai comode! – Eu va cred dar știți, acesta este un loc sacru, pe a aici a pășit Mântuitorul! – Normal ca a mers pe jos, la cât costă bărcile astea!

Povara datoriilor

Se povestește despre un soldat din timpul Țarului Rusiei, Nicolae că era disperat de multele datorii pe care le avea de plătit. Într-o zi s-a așezat și a scris pe o foaie de hartie toate aceste datorii. În final a scris întrebarea: Cine va plăti aceste datorii?, apoi a adormit. Nicolae, Împătratul, care era în trecere, a observat hartia pe care erau scrise datoriile și, generos, a semnat sub întrebare: Nicolae.

La Martin Luther, pe când traducea Biblia, a venit satan cu o hartie pe care erau scrise toate păcatele comise de Luther. După ce el le-a citit a spus: aceasta este nota de plată! Iată și chitanța: *și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.* (1In. 1.9) Se spune că satan a plecat rușinat.

Pastila păstorului

Experiențe personale

Cum pot câștiga

Am pus preț întotdeauna pe lucrurile ce le pot învăța și de la cei din jurul meu. M-a binecuvântat Dumnezeu să nu judec pe nimeni, iar când am greșit, să-mi cer iertare. În data de 22 noiembrie 2016 am avut o experiență mai deosebită. Un cunoscut meșter arădean, Jozsef K., mi-a relatat cum a fost umilit într-o discuție de o persoană pe care eu o cunosc. Omul meu era foarte afectat. Am tăcut un timp. Ei, dar persoana este din neamul meu. Și am început: "Eu cred că ceea ce ai relatat este adevărat, însă având în vedere legătura dintre noi: în numele lui te rog iartă-l!" Jozsef s-a înseninat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Să urmărim lucrurile de care ne putem bucura cu toții!

Daniel Negrea

06 mai

La pădure Vladimirescu

07 mai

Masa Domnului, dimineața

13 mai

Ora tinerilor. Ora 19.00

14 mai

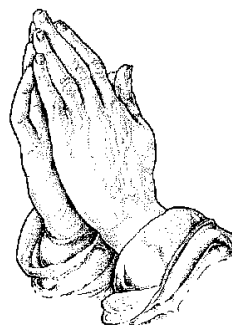
Școala "Raza de Soare" la noi, dimineața. Colectă
După-masa Evanghelizare la Fermă, ora 16.00

25 mai.

ÎNĂLȚAREA. Ora 10.00 și 19.00.

Vineri NU.

"...că neîntrerupt te pomenesc
în rugăciunile mele zi și noapte..."

Saptămâna 1: (30.04-06.05)

Costea Eugen;

Crișan Florica

Saptămâna 2: (07.05-13.05)

Fofiu Ioan

Haidu Ioan

Saptămâna 3: (14.05-20.05)

Holhoș Ghiță

Horgoș Lenuta

Saptămâna 4: (21.05-27.05)

Horgoș Grațian

Horgoș Adrian

COMITETUL DE REDACȚIE:

~ **Coordonator:** Sorin Aioanei ~ **Colaborator:** Paul Ciupuligă ~

~ **Tehnoredactare computerizată și design:** Iunia Ciupuligă ~